

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

navrhovatelky: **P. Š.**
bytem Š. L.
zastoupena advokátem Mgr. Davidem Zahumenským
sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, 602 00 Brno

proti
odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 00 Praha 2

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 12. 2020, č. j. MZDR 20581/2020-13/MIN/KAN,

takto:

- I. Návrh se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Navrhovatelka podáním ze dne 8. 12. 2020 ve spojení s podáním ze dne 10. 12. 2020 podala k Městskému soudu v Praze návrh na zrušení opatření obecné povahy – mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 12. 2020, č. j. MZDR 20581/2020-13/MIN/KAN (dále jen „napadené mimořádné opatření“). Napadeným mimořádným opatřením bylo zrušeno mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 10. 2020, č. j. MZDR 20581/2020-12/MIN/KAN, a to s účinností ode dne 3. 12. 2020, jímž byly s účinností ode dne 5. 10. 2020 nařízeny podmínky provozu prodejen a provozoven služeb (dále jen „zrušené mimořádné opatření“). V odůvodnění zrušeného mimořádného opatření odpůrce odkázal na § 94a odst. 4 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) a uvedl, že *„odpadly důvody pro nařízení povinností, které jsou předmětem mimořádného opatření“*.
2. V podání ze dne 10. 12. 2020 navrhovatelka navrhla přerušení řízení do doby, než bude rozhodnuto o jí podané kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2020, č. j. 8 A 105/2020 - 177, jímž byla odmítnuta žaloba navrhovatelky proti mimořádnému opatření odpůrce ze dne 2. 10. 2020 zrušenému právě v této věci napadeným mimořádným opatřením ze dne 2. 12. 2020.
3. Městský soud rozhodl o nepřerušení řízení usnesením ze dne 3. 2. 2021, č. j. 9 A 130/2020 - 99, z důvodů uvedených v uvedeném usnesení. Usnesení nabylo právní moci dne 5. 2. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

4. Navrhovatelka v podaném návrhu na zrušení napadeného mimořádného opatření namítla, že s ohledem na konstantní judikaturu správních soudů není možné přezkoumat zákonnost zrušeného opatření obecné povahy ze dne 2. 10. 2020, napadené mimořádné opatření ze dne 2. 12. 2020 ji tak zbavuje práva na přístup k soudu ve vztahu ke zrušenému mimořádnému opatření ze dne 2. 10. 2020, které bylo napadeno v řízení vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. 8 A 105/2020. Navrhovatelka tudíž byla napadeným mimořádným opatřením přímo dotčena na svých právech, neboť jeho zrušení přispěje k tomu, aby mohlo být meritorně rozhodováno ve věci sp. zn. 8 A 105/2020.
5. Navrhovatelka dále formulovala jednotlivé žalobní body.
6. Namítala absenci pravomoci odpůrce k vydání napadeného mimořádného opatření, neboť podle § 80 odst. 8 zákona o ochraně veřejného zdraví ve věcech ochrany na podpory veřejného zdraví vystupuje hlavní hygienik České republiky jako orgán Ministerstva zdravotnictví. Pokud tedy napadené mimořádné opatření vydal odpůrce, nebylo vydáno prostřednictvím příslušného orgánu. Navrhovatelka přiložila text odborníka na správní právo, právníka a pedagoga JUDr. P. K. Ph.D., který dospěl ke stejnému závěru, že opatření musí být vydávána hlavním hygienikem.
7. Navrhovatelka namítla nedostatečné odůvodnění napadeného mimořádného opatření. Soud by měl jako předběžnou otázku vyhodnotit, zda zákon č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (dále jen „krizový zákon“), opravňuje vládu k vydání hygienických regulací ve smyslu těch, které byly obsaženy v opatření ze dne 2. 10. 2020, č. j. MZDR 20581/2020-12/MIN/KAN. Pokud ne, což je i názor navrhovatelky, pak není skutečnost, že se shodná regulace promítla do podoby napadeného mimořádného opatření, důvodem, proč by mělo být dané opatření zrušeno. Ani zmínku o „aktuálním epidemiologickém vývoji“ nelze považovat za dostatečně odůvodňující postup odpůrce. V nálezů Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. I. ÚS 178/15, bylo judikováno, že ústavnímu požadavku přezkumu zákonnosti soudem odpovídá právě požadavek dostatečného odůvodnění opatření obecné povahy. Navrhovatelka uvedla, že je nutné, aby závěry v odůvodnění byly opřeny o adekvátní podklady ze správního spisu (jež budou v odůvodnění opatření citovány a specifikovány), ze kterých bude vyvoditelné, jakými úvahami se správní orgán řídil při posouzení, zda je na místě opatření obecné povahy vydat a v jakém rozsahu. Ani skutečnost, že se k podobným opatřením přistoupilo v zahraničí, nepředstavuje odpovídající odůvodnění.
8. Navrhovatelka namítla, že odpůrce v řízení o zrušení opatření obecné povahy tvrdí, že buď spis nevede, nebo jej vede, ale spis obsahuje pouze vydávané opatření. Jednotlivcům odpůrce neumožňuje do spisu nahlížet. Současně ale v některých řízeních jsou soudu předkládány podklady, ze kterých měl údajně správní orgán vycházet, konkrétně se jedná o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2020, č. j. 10 A 35/2020 - 261, proti kterému byla podána kasační stížnost, jež je u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. 8 As 34/2020. Podle § 174 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) se na řízení o vydání opatření obecné povahy použijí obdobně ustanovení části první a přiměřeně ustanovení části druhé správního řádu, přičemž otázky vedení spisu a možnosti nahlížet do spisu jsou upraveny ve druhé části správního řádu, tedy použijí se přiměřeně. Použití ustanovení, že se ve věci vydání opatření obecné povahy vede spis, není nepřiměřené, ba naopak odpovídá podstatě a účelu řízení o vydání daného aktu. Dle komentáře Josefa Vedrala (Josef Vedral, Správní řád, komentář, Polygon, 2012) se při pořizování opatření obecné povahy vede spis a právo do něj nahlížet mají „osoby, které

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

mohou k návrhu podávat připomínky nebo námitky, neboť v jejich případě na tom existuje nepochybný právní zájem“. Pokud tedy odpůrce při vydávání svých opatření vychází z odborných podkladů, musejí být součástí spisu. Navrhovatelka navíc musí mít možnost se s kompletním spisem obsahujícím všechny podklady seznámit v řízení před soudem, jinak by nebyla respektována práva žalobkyně na rovnost účastníků řízení.

9. Navrhovatelka závěrem navrhla, aby soud rozhodl, že napadené mimořádné opatření se pro nezákonnost ruší s účinky *ex tunc*, eventuálně se prohlašuje jeho nicotnost.
10. Odpůrce ve vyjádření ze dne 13. 1. 2021 uvedl, že s návrhem nesouhlasí, neboť je nepřipustný. Přípustnost návrhu je podle § 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podmíněna tím, aby byla navrhovatelka opatřením obecné povahy na svých právech zkrácena. Podmínka aktivní procesní legitimace navrhovatelky k podání návrhu je tedy dána tvrzením o zkrácení na právech opatřením obecné povahy, k čemuž odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120. Jelikož obsahem napadeného mimořádného opatření je pouze zrušení předchozího opatření, nemohla se jeho regulace dotknout práv navrhovatelky, tím spíše, když opatření přímo nezasahuje do tvrzeného práva navrhovatelky na přístup k soudu. Napadené mimořádné opatření navrhovatelku k ničemu nezavazuje, naopak jeho obsahem je zrušení předchozího mimořádného opatření, které práva a povinnosti regulovalo. Obsah napadeného mimořádného opatření není způsobilý bezprostředně zasáhnout do právní sféry navrhovatelky, tj. zkrátit ji na právech, neboť úprava v něm obsažená se jejího tvrzeného práva na přístup k soudu přímo netýká, neboť nestanoví práva a povinnosti pro své adresáty. Při přijetí argumentace navrhovatelky by odpůrce nikdy nemohl zrušit žádné mimořádné opatření, protože by tím dle tvrzení navrhovatelky vždy zasáhl do jejího práva na přístup k soudu. Ad absurdum by i v případě pominutí epidemie nebylo možné mimořádné opatření zrušit, aniž by tím odpůrce dle tvrzení navrhovatelky nezákonně nezasáhl do jejího práva na přístup k soudu. Odpůrce proto navrhl, aby soud návrh odmítl pro nepřipustnost.
11. Odpůrce dále uvedl, že podaný návrh je též nedůvodný. Odpůrce vydal napadené mimořádné opatření v souladu se svými pravomocemi, neboť jemu svěřenou pravomoc realizuje ve formě opatření obecných povahy dle § 94a zákona o ochraně veřejného zdraví. Odpůrce byl oprávněn na základě § 80 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně veřejného zdraví vydat napadené mimořádné opatření, přičemž žádné soudní rozhodnutí žádného ze soudů tuto pravomoc nezpochybilo. Zákon o ochraně veřejného zdraví zakládá pravomoc přímo Ministerstvu zdravotnictví jako jednomu z orgánů ochrany veřejného zdraví a za ministerstvo jedná ministr zdravotnictví, k čemuž odpůrce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2020, č. j. 18 A 22/2020 - 140. Odůvodnění napadeného mimořádného opatření pak nelze považovat za nedostatečné, neboť z jeho odůvodnění je jasné, na základě jakých úvah došel k závěru je vydat. Před vydáním jednotlivých opatření naopak není možné na rozdíl od standardního správního řízení shromáždit úplné a zcela objektivizované podklady, a to rovněž proto, že se poznatky o viru SARS-CoV-2 dynamicky vyvíjejí. Tento přístup k odůvodňování opatření v časech epidemie výslovně aprobuje i druhá věta § 94a odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, podle které se „epidemické“ opatření obecné povahy na základě tohoto zákona vydává „bez řízení o návrhu opatření obecné povahy“. Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. I. ÚS 178/15, na něž odkázala navrhovatelka, zdůraznil, že je třeba rozlišovat mezi odůvodněním rozhodnutí o námitkách, jež musí být odůvodněno stejně podrobně jako

odůvodnění jakéhokoliv správního rozhodnutí, a odůvodněním vlastního opatření obecné povahy. Odpůrce dále uvedl, že správní spis v předmětné věci byl veden, neobsahuje však nic než souhrn mimořádných opatření, která jsou v plném znění veřejně dostupná prostřednictvím úřední desky odpůrce včetně dálkového přístupu, a proto jej odpůrce pro nadbytečnost nepředložil. Požadavek, aby spis obsahoval veškeré podklady, by ztrácel smysl v situaci, kdy se adresáti mimořádných opatření stejně nemají možnost před jeho vydáním s podklady seznámit.

12. Předtím, než soud mohl přistoupit k meritornímu posouzení návrhu, musel nejdříve posoudit, zda jsou v projednávané věci splněny podmínky řízení, respektive zda je podaný návrh přípustný.
13. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*
14. Podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. *návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.*
15. Podle § 101a odst. 3 s. ř. s. *odpůrcem je ten, kdo vydal opatření obecné povahy, jehož zrušení nebo zrušení jeho částí je navrhováno.*
16. Ministerstvo zdravotnictví je podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně veřejného zdraví příslušné k nařizování mimořádných opatření při epidemii dle § 69 téhož zákona, přičemž s ohledem na výslovné znění § 94a zákona o ochraně veřejného zdraví se jedná o opatření obecné povahy. Shodně judikoval též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 10. 2020, č. j. 4 As 258/2020 - 60, publ. pod č. 12949/2020 Sb. NSS.
17. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 6. 2020, č. j. 6 As 88/2020 - 44, publ. pod č. 4060/2020 Sb. NSS, dále judikoval, že je-li jedno opatření obecné povahy nahrazeno obsahově obdobným opatřením obecné povahy v časovém intervalu, který reálně znemožňuje soudní přezkum prvního opatření, připustí soud změnu původního návrhu na zrušení prvního opatření, jinak poruší právo na spravedlivý proces a na účinnou soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
18. Městský soud ze své činnosti ze soudního spisu vedeného pod sp. zn. 8 A 105/2020 zjistil, že navrhovatelka jako v nyní projednávané věci podala dne 24. 9. 2020 návrh na zrušení opatření obecné povahy – mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 23. 9. 2020, č. j. MZDR 20581/2020-11/MIN/KAN. Obsahem zrušeného mimořádného opatření bylo ve stručnosti omezení činnosti v provozovnách při prodeji zboží a poskytování služeb, při provozování divadelních a filmových představení, při poskytování stravovacích a ubytovacích služeb, při provozu nákupních center a sportovišť apod. s účinností do odvolání. Následně soud usnesením ze dne 23. 11. 2020, č. j. 8 A 105/2020 - 163, v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020, č. j. 6 As 88/2020 - 44, připustil změnu návrhu s tím, že v dalším řízení bude přezkoumávat mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 10. 2020, č. j. MZDR 20581/2020-12/MIN/KAN. Žalovaný upozornil, že toto mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 10. 2020 bylo mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 12. 2020, č. j. MZDR 20581/2020-13/MIN/KAN, zrušeno s účinností ke dni 3. 12. 2020. Městský soud

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

proto usnesením ze dne 7. 12. 2020, č. j. 8 A 105/2020 - 177, návrh odmítl, neboť předmět řízení zcela zanikl a tato skutečnost představuje nedostatek podmínek řízení, který je neodstranitelný, pročez nelze v řízení pokračovat. Usnesení o odmítnutí návrhu nabylo právní moci dne 10. 12. 2020. Navrhovatelka podala proti usnesení kasační stížnost, jež je vedena u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 386/2020.

19. V daném případě této žaloby se jedná o přezkum napadeného mimořádného opatření, jímž bylo s účinností od 3. 10. 2020 toliko zrušeno jiné mimořádné opatření, a to zrušené mimořádné opatření ze dne 2. 10. 2020, jímž byly s účinností ode dne 5. 10. 2020 nařízeny podmínky provozu prodejen a provozoven služeb. Napadené mimořádné opatření odpůrce tak není způsobilé navrhovatelku na jejích právech v návrhu popsáním způsobem zasáhnout, neboť navrhovatelce neukládá právní povinnosti, proti nimž se navrhovatelka v návrhu vymezovala. Navrhovatelka naopak v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 8 A 105/2020 usilovala o zrušení mimořádné opatření ze dne 2. 10. 2020, které bylo zrušeno nyní napadeným mimořádným opatřením. Navrhovatelka se tedy ve věci vedené pod sp. zn. 8 A 105/2020 domáhala docílit stavu, jehož bylo docíleno právě vydáním napadeného mimořádného opatření.
20. Městský soud připomíná, že podle ustálené rozhodovací praxe platí, že pokud soud nepovažuje navrhovatele za procesně legitimovaného, tj. z návrhu není vůbec zřejmé, jak se opatření obecné povahy mohlo dotknout navrhovatele na jeho hmotných právech, a taková vada není odstraněna ani k výzvě soudu, musí soud návrh usnesením odmítnout jako podaný osobou zjevně neoprávněnou dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120). V případě, že navrhovatel podle soudu není věcně legitimován, tj. navzdory svému tvrzení nemohl být ve skutečnosti napadeným opatřením na svých hmotných právech nijak dotčen, pak soud zpravidla návrh věcně projedná a zamítne. Platí však, že pokud je nedostatek věcné legitimace zcela zjevný a tvrzení o zásahu do navrhovatelových hmotných práv je na první pohled nedůvodné, může soud návrh usnesením odmítnout.
21. Nejvyšší správní soud v tomto směru v rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. [3 As 126/2016 - 38](#), shrnul, že „*ve své judikatuře rozlišuje aktivní procesní legitimaci navrhovatele k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, jejíž nedostatek vede k odmítnutí návrhu, a aktivní věcnou legitimaci, jejíž zkoumání je pravidelně součástí posouzení důvodnosti návrhu (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 218/2014 - 77, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, čj. 1 AOs 2/2013-116, č. 2943/2014 Sb. NSS).*

Ve vztahu k aktivní procesní legitimaci se má za to, že „[s]plnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS). (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne

Podle konstantní judikatury je pak postup podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy odmítnutí návrhu usnesením, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, vyhrazen pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již z návrhu samého. Pokud tomu tak není, musí soud návrh „propustit do řízení ve věci“, kdy teprve, vyjde-li nedostatek aktivní

legitimace najevo, bude s ohledem na tuto skutečnost rozhodnuto ve věci rozsudkem (rozsudek ze dne 27. 9. 2005, čj. 4 As 50/2004-59).

Věcná legitimace navrhovatele ke zrušení opatření obecné povahy se pak zakládá na podmínce oprávněnosti tvrzení, že byl na svých právech tímto opatřením zkrácen. Navrhovatel musí tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena a těmto tvrzením musí soud následně přisvědčit. Tyto závěry jsou alfa a omega posouzení aktivní věcné legitimace navrhovatele v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (k tomu srov. nález Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14). Věcná legitimace chybí nejen tehdy, jsou-li konkrétní tvrzení navrhovatele nedůvodná, ale i v případech, kdy mezi namítaným porušením procesních předpisů při vydání opatření obecné povahy a dotčením na subjektivních hmotných právech navrhovatele nelze nalézt žádnou souvislost.“.

22. Z napadeného mimořádného opatření je přitom na první pohled zjevné, že jím nejsou navrhovatelce ukládány právní povinnosti, proti nimž se v jiném návrhu vedeném pod sp. zn. 8 A 105/2020 vymezovala a jehož zrušení se domáhala. Nyní, když bylo mimořádné opatření ze dne 2. 10. 2020 zrušeno právě napadeným mimořádným opatřením, neshledává soud napadené mimořádné opatření jako způsobilé navrhovatelku na jejích právech v návrhu popsáním způsobem zasáhnout, neboť navrhovatelce neukládá právní povinnosti. Soud se ztotožňuje s názorem odpůrce, že jelikož obsahem napadeného mimořádného opatření je pouze zrušení předchozího opatření, nemohla mít tato skutečnost dopad do práv navrhovatelky. Napadené mimořádné opatření navrhovatelku k ničemu nezavazuje, naopak jeho obsahem je zrušení předchozího mimořádného opatření, které práva a povinnosti regulovalo, a jehož zrušení se navrhovatelka právě domáhala v jiném řízení. Obsah úpravy není způsobilý bezprostředně zasáhnout do právní sféry navrhovatelky, tj. zkrátit ji na právech, neboť úprava v něm obsažená nestanoví práva a povinnosti pro své adresáty, tedy ani pro navrhovatelku, a případným jeho zrušením, které navrhovatelka požaduje, by se neotevřel ani nový prostor pro nové projednání jejích práv a povinností, neboť toto opatření je neobsahuje (nedostatek legitimace hmotné).
23. Městský soud nepřisvědčuje tvrzení navrhovatelky, že napadené mimořádné opatření ji zbavuje práva na přístup k soudu ve vztahu ke zrušenému mimořádnému opatření ze dne 2. 10. 2020, Je totiž zcela nepochybné, že navrhovatelka proti zrušenému mimořádnému opatření brojila svou žalobou v jiném řízení vedeném u zdejšího soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 8 A 105/2020., kde měla právo na soudní přezkum. Skutečnost, že mimořádné opatření ze dne 2. 10. 2020 nebylo věcně projednáno a její žaloba byla odmítnuta, není popřením práva na přezkum soudu, ale je výsledkem toho, že patrně nenásledovala věcná a procesní situace ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6As 88/2020-44 (nahrazení jednoho opatření jiným opatřením) tak, aby nikoliv zpětná, ale aktuální zásahová situace mohla být soudem ve vztahu k dotčení práv navrhovatelky posouzena (nedostatek legitimace procesní).
24. Navrhovatelka s ohledem na shora uvedené skutečnosti tak zjevně a na první pohled nemohla (nemůže) být dotčena na svých právech jí tvrzeným způsobem. Tato skutečnost představuje nedostatek podmínek řízení, který je neodstranitelný, a proto nelze v řízení pokračovat. Městský soud proto dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. návrh odmítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. února 2021

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu